

Evangelí del diumenge de la XXIII setmana de durant l'any: per seguir Jesús

Evangelí i comentari del diumenge de la XXIII setmana de durant l'any. “El qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu”. Per col·laborar amb el Crist en l'obra de la redempció no hi pot haver un lliurament a mitges: un dir que sí, tanmateix sense acabar de deslligar-se de tots els lligams de la terra.

Evangelí (Lc 14, 25-33)

Molta gent feia camí amb Jesús. Ell es va girar i els digué:

—Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu.

Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la? Altrament, si posava els fonaments i no podia acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se d'ell dient: “Aquest home va començar a construir però no ha pogut acabar.”

O bé, quin rei, si va a la guerra a lluitar amb un altre rei, no s'asseu primer a decidir si amb deu mil homes pot fer front al qui ve contra

ell amb vint mil? I si veu que no pot, enviarà una ambaixada a demanar la pau quan l'altre encara és lluny.

Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu.

Comentari

Jesús es dirigia cap a Jerusalem, acompanyat dels deixebles, i molts se'ls anaven sumant pel camí. Era fàcil deixar-se arrossegar per l'entusiasme que provocaven les seves paraules amables, pel cordial acolliment –especialment cap als més necessitats–, i per la seva alegria contagiosa. Jesús, però, no vol que cap dels seus seguidors se senti enganyat. Vindran moments difícils, perquè a Jerusalem els espera la creu.

Seguir Jesús no és sumar-se a un festeig triomfal, sinó prendre per amor decisions que impliquen renúncia i sofriment. Qui desitja seguir-lo ha d'estar lliure de lligams que li dificultin disposar de tot el temps, o que li restin energies per a ajudar-lo en l'obra de la redempció. Jesús és força clar, fins al punt que les seves paraules sobre el despreniment de la família resulten dures. No mana Déu estimar, reverenciar i obeir els pares? Com és que Jesús empra unes paraules tan fortes, que semblen contradir aquest manament?

Jesús necessita seguidors fidels. El Mestre, però, sap bé que és difícil resistir-se a l'afecte dels pares, amics o parents propers. Coneix també que (moltes vegades amb bona intenció) aquestes persones es poden deixar portar més del cor que de la fe o la raó. Per això el llenguatge fort del Senyor no deixa pas cap dubte. Sant

Joan Crisòstom, parlant dels pares, explicava en una homilia que el Senyor “només mana que se'ls obeeixi en allò que no s'oposa a la pietat envers Déu; i en tota la resta, és cosa santa procurar-los tot honor. Quan exigeixen més del que cal, però, no s'ha d'obeir”.

Aquest pare de l'Església fa notar que Jesús no mana avorrir els pares, cosa que seria una gran maldat. El que diu al fill és que “si ells volen que els estimis més que a Mi”, aleshores avorreix-los, perquè en aquest cas estarien perdent-se a si mateixos i el fill a qui pensen que estimen, però a qui li estan dificultant la seva correspondència a la gràcia. Deia això el Crist –conclou el Crisòstom– per fer més forts els fills i més assenyats els pares que vulguin posar impediments [1].

Fidel a la doctrina de l'Evangelí, el Catecisme de l'Església catòlica

ensenya que “El Crist és el centre de tota vida cristiana. El lligam amb Ell ocupa el primer lloc davant tots els altres lligams, familiars o socials” [2]. Per això, Déu se serveix de famílies cristianes bones per sembrar en els fills l'amor a Ell, els altres i la generositat perquè centrin les seves vides al voltant del Crist, i trobin en els pares el suport necessari per a secundar la seva vocació.

Per donar raó d'aquesta exigència, Jesús se serveix de dues paràboles: la de la torre que s'ha de construir i la del rei que va a la guerra. De totes dues es desprèn la importància de no deixar-se portar per un primer impuls sentimental, sinó de sospesar a fons tot el que està en joc, abans de prendre una decisió precipitada. Si es tracta de col·laborar amb el Crist en l'obra de la redempció, no hi pot haver un lliurament a mitges: un dir que sí sense, tanmateix, acabar de

deslligar-se de tots els lligams de la terra.

La conclusió és clara: “El qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu”. Les seves paraules s'adrecen a tothom, tant a qui està en moments de discerniment de la seva vocació personal, com als que formen part de l'entorn familiar o social dels qui estan prenent les decisions vitals pròpies.

L'experiència dels sants convida sempre a una resposta lliure i generosa. Sant Josepmaria recomana: “Acceptem sense por la voluntat de Déu, fem sense vacil·lacions el propòsit d'edificar tota la nostra vida d'acord amb allò que ens ensenya i exigeix la nostra fe. Estiguem segurs que trobarem lluita, sofriment i dolor, però si de debò posseïm la fe, no ens considerarem mai desgraciats: també

amb penes i fins i tot amb calúmnies, serem feliços amb una felicitat que ens impulsarà a estimar els altres per fer-los participar de la nostra alegria sobrenatural” [3].

[1] Sant Joan Crisòstom, *Homilies sobre l’Evangeli de Sant Mateu*, 35.

[2] *Catecisme de l’Església catòlica*, n. 1618.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 97.

Francisco Varo

durant-lany-per-seguir-jesus/
(10/03/2026)